

AURE, ANTOINE HENRI PHILIPPE LÉON [COMTE D'] (1799 - 1863)



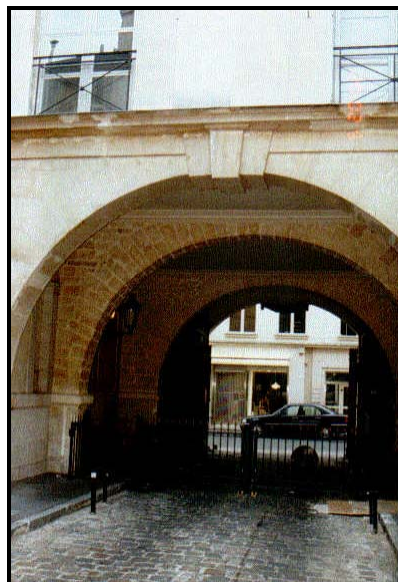
Kuva 1: Antoine d'Aure esteellä: Philippe Ledieun maalaus, Saumurin museo

Kreivi d'Aure syntyi 1799 Toulousen kaupungissa, etelä-Ranskassa. Hänen uransa alkoi 1817 Versailles'n maneesiin ratsastusoppilaana (**élève-écuyer**), jossa hänen opettajinaan toimivat kuuluisat d'Abzac-veljekset Pierre-Marie (vanhempi, varakreivi) ja Jean-François (ritari, nuorempi). Varakreivi d'Abzac joutui terveydellisistä syistä luopumaan virastaan, jonka peri hänen veljensä. Tämän kuoltua vuonna 1827 d'Aure jäi Versailles'n maneesiin ratsastuksen opettajana (**écuyer-professeur**). Samalla hän toimi kahden Ranskan kuninkaan ratsastuksen opettajana (**écuyer-cavalcadour**), Ludwig 18. (hallitsi 1814-1824) ja Kaarle 10. (hallitsi 1824-1830). Molemmat kuninkaat olivat Ranskan vallankumouksessa teloitetun Ludwig 16. veljet.

Eräät vaikutusvaltaiset henkilöt yrittivät saada d'Aurea Saumuren ratsastuskoulun opettajaksi (Ecole de cavalerie) mutta silloinen sotaministeri vastusti jyrkästi siviilihenkilöiden nimittämistä koulun opettajan virkoihin. Kuten kenraali [L'Hotte](#) kertoo muistelmissaan oli esiintynyt lukuisia kuriin liittyviä ongelmia siviilien toimiessaan korkeiden upseereiden opettajina, nämä kun eivät hevin tahtoneet totella "vähempiarvoisia" siviilihenkilöitä.

1830-luvun lopussa d'Aure perusti Pariisiin oman maneesinsa, joista yksi toimi Duphot'n kadun numerossa 12, Madeleine-kirkon ja Tuileries-puiston välillä. Sama maneesi toimi samassa paikassa vuoteen 1914.

Itse rakennus on säilynyt nykypäiviin asti joskin pihan takaosa rumentaa 1970-luvulla rakennettu kerrostalo. Vuonna 2002 ottamani kolme kuvaa esittävät entisen maneesin nykytilaa.



Kuva 2 (yllä) : Manège Duphot. Näkymä sisäpihalta kadulle

Kuva 3 (alla): Manège Duphot. Kuva sisäpihalta





Kuva 3. Manège Duphotia mainostava kyltti kadun puolelta

Vuonna 1847 d'Aure sai viran Saumuren koulusta, josta hän kuitenkin erosi kahdeksan vuotta myöhemmin. D'Aure nimitettiin 1858 Napoleon III (hallitsi 1852-1870) ratsumestariksi ja hiukan myöhemmin (1861) valtion hevossiittoloiden ylitarkastajaksi. D'Aure kuoli Pariisin lähellä 1863.

D'Aure kirjoitti useita kirjoja sekä hevostaloudesta että ratsastuksesta. Esittelen tässä vain paria jälkimmäiseen lajiin kuuluvaa teosta. Ensimmäinen on nimeltään *Traité d'équitation* (ratsastuksen oppikirja), joka ilmestyi 1834. Siitä otettiin vielä kaksi painosta D'Auren elämän aikana 1843 ja 1847. Toisesta painoksesta lähtien (1843) D'Aure on lisännyt kiinnostavan ratsastuksen historiaa (1500-luvulta lähtien) käsittelevän osan. D'Auren kuoleman jälkeen hänen poikansa Olivier toimitti neljännen painoksen v. 1870.

Edellä mainittu teos *Traité d'équitation et histoire illustrée de l'équitation* (käsittelemäni laitos on viides painos vuodelta 1893) alkaa 65 sivuisella katsauksella ratsastuksen historiasta 1500-luvulta nykypäivään (sivuilla on roomalaiset numerot). D'Aure muistuttaa, että Italia on eurooppalaisen taidersastuksen kehto. Ratsastajan suorittamat hienot ja näkymättömät liikkeet kehitettiin alunperin sotilaallisiin tarpeisiin sillä oli suuri etu, ettei vihollinen voinut ennakoida ratsastajan aikomuksia. Maneeseissa näitä hienouksia alettiin käyttää itsetarkoituksena (taide taiteen vuoksi), mistä taidersastus sai alkunsa.

Silloiseen tyyliin kuului myös istuminen hyvin syvällä satulassa ja jalat mahdollisimman suoraan alaspäin vedettynä. Ohjat pidettiin niin ikään vasemmassa kädessä jotta oikea käsi olisi vapaa aseensa käsittelyä varten.

D'Auren mielestä Versaillesin koulukunnan ansiona voidaan pitää niiden perinteiden vaalimista ja soveltamista säilyttäen kaikkea mitä oli säilyttämisen arvoista ja hylkäämällä tarpeetonta. Versaillesin maneesin toiminta lopetettiin Ranskan vallankumouksen aikana ja elvytettiin uudestaan vähäksi aikaa Napoleonin kauden jälkeen. Maneesi suljettiin lopullisesti 1830. Muutama vuosi sitten se avattiin taas ja siinä toimii nykyään Bartabasin pitämä ratsastusakatemia.

D'Aure huomauttaa että *"meillä on nykypäivänä se etu, että voimme lainata jokaisesta koulukunnasta juuri sitä mitä me voimme käyttää hedelmällisesti omaan ratsastukseemme"*.

D'Aure pitää oikeutettuna renesanssin ratsastusmestarin Grisonen käyttämä "julmuus" hevosta kohtaan mikäli hevosen luonne vaati sitä. Olemme myös omaksuneet paljon muilta vanhoilta mestareilta kuten Newcastlein ja Pluvinelin kuvaamat hevostemme venyttelyharjoitukset tai La Guérinièren vaalima herkkyyys ja tarkkuus. D'Aure kysyy kuuluuko hyvään makuun kiistellä näiden vanhojen mestareiden taitoja ja ansioita. Peitetyn kritiikin kohteena on varmasti itse Baucher (kiertoitsee ja jopa nimiä mainitsematta ilmaistulla kritiikillä on Ranskan kulttuurissa paljon purevampi vaikutus kuin suorasanaisella). Baucher itse korosti usein kuinka hän joutui "hylkäämään" vanhoja menetelmiä, joihin hän oli tutustunut lukiessaan mestareiden kirjoituksia. Tätä "heikkoutta" Baucherin vastustajat osasivat kääntää häntä vastaan vaikka Baucher ei tietenkään ollut niin "riippumaton" vanhoista traditioista kuin hän itse väittää.

D'Aure käsittelee seuraavaksi Grisonen (sivut xii-xviii), Pluvinelin (xviii-xxxi), Newcastlein (xxxi-xli) ja La Brouen (xli-xliii), Sau(l)nierin (xliv-xlv; hänen sukunimensä kirjoitetaan lähteissä kahdella eri tavalla) ja La Guérinièren (xlv-l) menetelmiä joista hän kirjaa useita keskeisiä sitaatteja. Loput historiallisesta katsauksesta on omistettu Versaillesin ja Saumuren koulujen vaiheisiin. Siinä D'Aure käsittelee niitä vaikeuksia ylläpitää ja puolustaa väistyvää ja päättäjien tarpeettomana pidettyä taide-ratsastusta ratsuväen käytännöllisiä tarpeita vastaan. Ongelma on vielä ajankohtainen joskin nykyinen urheilu- ja kilpailuhenki on ottanut lakkautettujen ratsuväkiosastojen paikan. Niinpä kansalliset ja kansainvälinen ratsastajien liitot eivät jätä paljon tilaa vanhalle perinteelliselle taidersastukselle. Sopii kysyä kuinka moni heidän jäsenistään edes tietää sellaisen lajin olemassaolosta?.

D'Auren varsinainen oppikirja-osuus alkaa yleisillä huomautuksilla ratsastajan istunnasta sekä hämmästyttävän kömpelöllä selitetyksellä nivel- ja kankisuitsien ohjien pidosta (s. 8-10). D'Aurella näyttää olevan erityisen vaikea jäsentää järkeväksi kokonaisuudeksi käsien käyttöä. Lähes käsittämätön on muun muassa sivulla 22 esiintyvä kohta, jossa hän kirjoittaa seuraavan:

"Pitäessään molemmat ohjat vasemmassa kädessään ratsastaja yrittää vapaalla jääneellä kädellä taivuttaa hevosta oikealle. Oikean käden ei pidä vaikuttaa oikealla ohjalla mutta sen täytyy siirtyä oikealle sen verran, että hevosen pää taipuu oikealle... oikea käsi pidättää hieman oikealla ohjalla jotta hevosen kaula taipuisi oikealle".

D'Aure ei tässä yhteydessä mainitse onko hevonen suitsittu kuolainvain kankikuolaimilla mutta kummallakaan tavalla teksin merkitys ei avaudu: jos kerran oikea käsi on jäänyt vapaaksi on mahdoton pidättää hevosta oikealla ohjalla! Tällaisia epä johdonmukaisuuksia löytyy opuksesta valitettavan paljon.

Toinen esimerkki: s. 46 D'Aure selittää miten ratsastajan on pidettävä ohjia etupainoisen hevosen kaulan irrottamiseksi. Tekstiä lukemalla on kuitenkin mahdotonta päätellä kumpi vaihtoehto on tekijän mielessä: pitääkö ratsastaja siirtää vasemman kätensä kohti hevosen säkää vai oikean kätensä oikealle. Hän ilmaisee asian näin: *"vapaana oleva käsi"* - -vasen vai oikea?-- *"vie ohjaa oikealle samalla kun kankiohja pidättää hieman"*. Jos lähtökohtana on se, että ratsastaja pitää sekä kuolain- että kankiohjat vasemmassa kädessään -- mikä D'Aure jättää täysin lukijan pääteltäväksi-- voisi ehkä ymmärtää, että D'Aure haluaa ratsastajan irroitettavan ohjien kimpusta oikean kuolainohjan oikealla kädellään mutta mikä epähavainnollinen selitystapa!

Kirjan jako lukuihin ei ole muutenkaan oikein onnistunut. Samoja asioita käsitellään erillään kun ne kuuluisivat loogisesti yhteen tai ainakin odotettaisiin niiden esiintyvät peräkkäisissä luvuissa.

Selkeitä kohtia D'Auren tekstissä toki löytyy. Niiden joukosta voidaan mainita ratsastajan käsien ja pohkeiden yhteisvaikutuksen selvittelyä. Kirjan huonosta jäsentelystä johtuen nämä selitykset löytyvät tosin toisistaan usealla luvulla erotettuina (luku XIII "suunnan vaihdot pohkeilla", varsinkin s. 28-30; luku XIV "käsien ja pohkeiden yhteisvaikutus" s. 30-34; luku XXVI "siirtymiset" s. 68-70). Näissä kohdissa D'Aure vetoaa taitavasti fysiikan lakeihin tavalla, joka ennakoii (tosin ei niin pitkälle vietyinä) Licartin *Équitation raisonnée* -kirjan perusteellisia kuvauksia (1939).

D'Aure kirjoittaa (s. 29): *"Kun hevosen takaosaan kohdistetaan kahta eri tehoista voimaa, painoa tai puristusta takaosa alkaa väistää voimakkaampaa näistä kahdesta. Jos taas teho on yhtä suuri molemmissa takaosa pysyy liikkumattomana. Kun ratsastajan pohkeiden puristus on liian voimakas hevosen takaosa liikkuu liian nopeasti ja siirtyy etuosan edelle. Ratsastajan on tällöin vähennettävä pohkeiden tehoa samalla kun hänen on saatava kätensä vaikuttaa voimakkaammin. Näin saadaan hevosen kulkemaan samaa uraa etu- ja takaosalla. Näemme näistä esimerkkeistä, että hevosen liikkeisiin pystytään vaikuttamaan käsien ja pohkeiden painolla ja puristuksella. Yhtä suuret painot pitävät hevosen suorana; eri suuret taas pakot-tavat hevosta siirtymään tietyllä tavalla."*

On siis välttämätöntä osata ymmärtää pohkeiden ja käsien yhteisvaikutus".

Ja hiukan edempänä (s. 30): *"Haluttiinpa saada hevosta liikkumaan eteen tai peruuttamaan massaa työntävä ruumiinosa siirtää aina lisäpainoa siihen osaan, joka aloittaa liikkeen."*

Seuraava esimerkki havainnollistaa tapaa, jolla saadaan hevosta tukeutumaan kuolaimen (s. 31): *"Mikäli haluaa hevosen siirtyvän eteenpäin pohkeiden avulla tämä siirtää painoa taka-osasta etuosalle. Koska etuosa saa tällöin lisää painoa hevonen etsii tukea kuolaimesta. Tämä kiinteä mutta silti kevyt kuolaintuki, joka ratsastaja tarjoaa hevoselle, on ensimmäinen askel: mitä lähemmäksi pystyviivaa hevosen pää tulee sitä parempi kuolaintuki [...] Ratsastajan käden ollessa tällä tavoin liikkumaton hevonen etsii tukea kuolaimesta. Heti kun tämä yhteys katkee se luulee tulleen hylätyksi, jolloin se alkaa työntää turpaansa eteen, se poikittuu, sen liikkeet tulevat epäpuhtaiksi. Tuntuu siltä, ettei hevonen pysty enää liikkumaan ilman ratsastajan tarjoamaa kuolaintukea, joka toimii hevosella peräsimen tavoin määrittäen suunnan, säätäen liikkeitä ja ylläpitäen tasapainoa".*

Luvun XV otsikkona on "kahden edellisen luvun jatkoksi" (s. 35-43). Tässä tärkeässä luvussa D'Aure vertailee Newcastle'n ja La Guérinière'n menetelmiä hevosen kaulan rentouttamiseksi. Hän toteaa aluksi, että kaikki mestarit ovat yksimielisiä siitä, että käsien ja pohkeiden yhteisvaikutuksen hallitseminen on avain hevosen hallintaan. Ainoat mahdolliset erimielisyydet johtuvat niiden keskinnäisestä ajoittamisesta. Pitääkö koota hevonen siten, että kädet vaikuttavat ja pohkeet tukevat vai päinvastoin? D'Aure jatkaa:

"Saadakseen hevosen hidastamaan ratsastajan tulee tukea pohkeillaan käden vaikutusta; mitä hitaampi vauhti sitä voimakkaampi pohkeen tuen on oltava, vieden tarpeen vaatiessa jopa kannuksen käyttöön asti [...] Jos pohkeiden tuki heikkenee hevonen alkaa perääntyä. Jos pohkeiden tuki sen sijaan vahvistuu entisestään hevosen ainoa pakotie on pakkoliike. Tällä tavalla vanhan ajan ratsastajat saivat hevosensa suorittamaan courbetteja, croupadeja, caprioleja tms, jotka ovat oikeastaan ratsastajan taitojen tietoisesti aiheuttamia hevosen pakko-reaktioita. Näin menetteli Newcastle".

D'Aure moittii Newcastlea siitä, että tämä kehitti irroittamisharjoituksiaan niin pitkälle, että hänen hevosensa tuskin kykenivät muuhun kuin hidastettuun joskin loistokkaiseen työskentelyyn (vaikka D'Aure ei taas mainitse Baucheria tähän tuntuu pilkahtavan rivien välistä!). D'Aure asettaa vastakkain Newcastle ja La Guérinière. Viime-mainitusta hän sanoo:

"Vaikka La Guérinière harjoitti hidastettua ratsastusta hän kuitenkin osasi tasapainottaa paremmin hevosen voimia joten hänen irroittamisharjoi-

tuksilla ei ollut jarruttavaa vaikutusta keinoihin kehittää askellajien nopeutta " (Baucher oli taas tähtäimessä).

D'Aure huomauttaa, että hevonen pystyy kiihdyttämään askellajia vain jos sen pään ja painopisteen välinen matka pitenee pään ja kaulan venyessään eteen vieden lavat mukanaan. Näin hevosen takaosasta tuleva voima työntää sitä eteenpäin. D'Aure ihmettelee miten hevonen pystyisi venyttämään päätään tähän asentoon jos kouluttaja on taivutusharjoituksillaan tuhonut kaikki kaulan lihasten voimat. Siksi hän neuvoo ratsastajaa saamaan hevosta kulkemaan kuolaimella eikä kuolaimen takana. D'Aure jatkaa ivailuaan:

"Tänä päivänä ei puhuta enää mistään muusta kuin niistä keinoista, joilla saadaan hevosia siirtämään takaosansa alle ja peruuttamaan; sen sijaan ei mainita keinoja saada hevosen kulkemaan eteenpäin. Lienee huomiota herättävää ja sangen harvinaista katsoa taaksepäin ravaavia ja laukkaavia hevosia. Mutta koska tapa vaatii vieläkin hevosten kulkevan eteensä on enemmän kuin koskaan aiemmin syytä tähdentää niitä keinoja, joilla saadaan hevosen kulkemaan eteenpäin".

Käsitellessään hevosen kaulan rentouttamisharjoituksia D'Aure kritisoi erityisesti niitä, joilla pyritään taivuttelemaan kaulaa ja päätä sivuille. Hän tosin myöntää, että ne voivat olla joskus tarpeen ne eivät hänen mielestä ole yleisesti suositeltavia. Niiden sijasta hän neuvoo käyttämään leukaperän seudun taipuisuutta kehittäviä harjoituksia, joiden avulla hevosta autetaan viemään kaulaansa ja päätään ylös tai eteen sekä pyöristämään kaulaa sitä mukaa, mitä tukea ratsastaja haluaa tarjota kulloisessakin tapauksessa hevosen suulle. Hyvänä esimerkkinä oikean-tyyppisestä ratsastuksesta hän mainitsee arabien harjoittamat fantasiaesitykset, joissa hevoset pystyvät hyvin kootussa muodossa — voimakaiden kuolainten ja kannusten ansiosta — suorittamaan kaikenlaisia salamannopeita liikkeitä. Arabialaiset ratsastajat eivät D'Auren mukaan koskaan taivuta hevostensa kaulaa sivuille vaan ainoastaan eteen ja taakse.

Kahdessa luvussa (XVII ja XVIII) D'Aure käsittelee eräitä syitä, joiden seurauksena hevonen voi olla etu- (luku XVII, s. 45-50) tai takapainoinen (luku XVIII, s. 50-53) ja neuvoo keinoja, joilla niitä haittoja voidaan lieventää. Seuraava luku on yhteenveto. Luvussa XX (s. 57-60) D'Aure puhuu lyhyesti kuolaimista. Seuraavat luvut XXI-XLII (s. 60-101) ottavat esille askellajit. Kukin luvuista XXII, XXIII, XXIV ja XXV (s. 60-68) on omistettu askellajien yleisesittelyyn (XXII "käynti"; XXIII "ravi"; XXIV "laukka"; XXV "yhteenveto"). Seuraavissa luvuissa D'Aure kertoo miten siirtymiset voidaan pyytää (XXVI "yleistä"; XXVII "siirtyminen käyntiin"; XXVIII "raviin siirtyminen"; XXIX "laukkaan siirtyminen"). Seuraavaksi D'Aure käsittelee maneesityöskentelyä (s. 79-117): XXX "maneesityöskentelyn tarkoitus", XXXI "yleiset periaatteet", XXXII "yksinkertainen työskentely - yleistä", XXXIII "työskentely pitkällä sivulla käynnissä ja ravissa", XXXIV "kulmien ratsastus", XXXV "suunnan

vaihdot", XXXVI "ympyrällä työskentely käynnissä ja laukassa", XXXVII "suunnan vaihdot ympyrällä käynnissä ja laukassa", XXXVIII "ravi ympyrällä", XXXIX "laukka pitkällä sivulla", XL "laukannosto hevonen suorana", XLI "oikea laukka", XLII "yhteenveto".

Seuraavissa luvuissa (XLIII-XLVI) D'Aure esittelee sivuttaisliikkeitä, joiden jälkeen luku XLVII (s. 109-111) käsittelee jalanvaihtoja laukassa ja luku XLVIII käännöstä. Kirjan viimeiset luvut L-LIII ottavat esille hevosen vikuroimiseen ja odottamat-tomiin reaktioihin liittyviä asioita. Jonkinlaisina liitteinä kirjan lopussa on ensin otsikko nimeltään "keveyestä, ns. englantilaisesta ravista" (s. 127-133), minkä jälkeen on erillinen kappale "(laukka)kilpailuista" (s. 135-149) sekä "nuoresta hevosesta" (s. 151-169). Kirjan viimeinen kappale on otsikoitu 1800-luvun tyylin mukaisesti omistuskirjoitukselta kuulostava "A Madame de****" ("Rouvalle***"). Siinä D'Aure jakaa neuvojaan naisen satulassa (amazone) ratsastavalle yläluokan naiselle.

Toinen merkittävä D'Auren teos on *Cours d'équitation* (ratsastuksen kurssi) vuodelta 1851. Siitä otettiin 1853 toinen, huomattavasti täydennetty laitos, jota pidetään D'Auren parhaana kirjana muun muassa sen takia että hän kirjoitti sen kahdenkymmenen vuoden lisäkokemuksen jälkeen. Baucherin julkaistuaan kirjansa *Méthode d'équitation* (1842) D'Aure vastasi heti samana vuonna ilmestyneellä purevalla pamfletilla nimeltään *Observations sur la nouvelle méthode d'équitation*, minkä jälkeen polemiikka vain kiihtyi ratsastuspiireissä .

L'Hotte kertoo muistelmissaan, että D'Aurella oli, ainakin nuoruudessaan, uhkarohkean ratsastajan maine, jolla oli tapana ratsastaa vaarallisia hevosia ja puhdasverisiä. Tämä seikka taas johti siihen, että D'Aure oli usein melko kovakourainen hevosia kohtaan, mitä hänen vastustajansa korostivat. D'Auren luonteeseen kuuluu myös että häntä kiinnosti enemmän ulkoratsastus kuin maneesissa työskentely. Englanti oli silloisessa Ranskassa monella alalla, ratsastuksessakin, esi-kuvana. Koko Ranskan vallankumouksen ja Napoleonin vallan aikana Ranskan kuninkaas hoveineen ja lukuisat aristokraatit elivät Englannissa maanpaossa. Englantilaiseen tyyliin olivat aina kuuluneet ulkona ratsastaminen, kuuluisat hevoset sekä ratsastuskilpailut. Englantilaisien istunta ratsailla oli sen sijaan manner-Euroopassa pitkään ivailukohteena kunnes he vihdoinkin omaksuivat 1920-luvulla [Caprillin](#) menetelmiä (käytännöllisesti katsoen nykyään kaikkialla yleinen).

Myös englantilainen ratsastaja ja ratsastuksen historioitsija Sylvia Loch (1994) viittaa useaan otteeseen siihen peri-englantilaiseen istuntatyyliin hyvin takana satulassa, joka kuuluu hänen mukaansa vieläkin Brittien saarten lukuisten "intuitiivisten" ratsastajien tyyliin. Englantilaisen "paradoksin" tavallisin ilmaisu oli tällöin: "*englantilaisilla on Euroopan parhaat hevoset joiden selässä istuvat kurjimmat ratsastajat*".

D'Aure ei tietenkään ollut ensimmäinen ratsastaja, joka oli kiinnostunut englantilaisten järjestämistä kilpailuista ja ulkoratsastuksen innosta mutta 1800-luvun alkupuolisko oli erityisen otollinen englantilaiselle elämän tyylille Ranskassa (sitä sanottiin anglomaniaksi). D'Auren ystäväpiiriin kuuluivat monet vaikutus-valtaiset ratsastusurheilun merkkihenkilöitä kuten Lord Henry Seymour, joka yhdessä neljäntoista muun henkilön kanssa perusti Pariisin Jockey Clubin vuonna 1833. On syytä mainita, että D'Aure kuitenkin paheksui tätä anglomaniaa trendikkäänä kultaisen nuorison hurauttamisena muun muassa teoksessaan *Traité d'équitation* .

D'Aure ja [Baucher](#) olivat tutustuneet toisiinsa Versaillessa. Heidän valtavan kuuluisuuden saaneet oppiritansa alkoivat jo siellä. He taittoivat peistä pääasiallisesti kirjoitustensa sivuilla, jotka välillä pursuavat ivaa ja vihaa. Kaikkien ratsastajien — ja monien muiden — oli käytännöllisesti katsoen pakko kannattaa jompaakumpaa, mikä aiheutti valtavan riidan myllyn sekä Saumuren koulun sisällä, jossa [Charles Raabe](#) oli kuuluisin D'Auren härnäjä ja Baucherin puolustaja, että ulkomailla, varsinkin saksankielisissä maissa. Vastakkaisuus taantui vasta heidän kuolemansa jälkeen (Aure kuoli 1863, Baucher kymmenen vuotta myöhemmin), jolloin [L'Hotte](#) (1825-1904), pystyi nerokkaasti yhdistämään hänen kahden opettajansa ideoita lainaamalla molemmista parhaat ja onnistuneimmat ratkaisut. Ulkoratsastuksen saralla L'Hottella oli tapana suosia D'Auren ideoita kun taas kouluratsastuksessa hän suosi Baucherin menetelmiä. D'Auren astuessaan opettajaksi Saumuren ratsuväen kouluun 1847 hänen maineensa oli huipulla ja hurjat kokeilut olivat jääneet taakse. Ratsuväessä ratsastuksen piti ennen kaikkea olla käytännöllinen ja nopeasti etenevä eikä ollut tilaa taiteelle. Tilanne oli täysin erilainen kuin aikaisemmin Versaillen koulussa tai Pariisin maneeseissa, joissa hän opetti lähinnä siviilejä. Saumuressa upseerit saivat toki harrastaa — ja jotkut harrastivatkin ahkerasti — kouluratsastusta mutta ohjelma oli epävirallinen (melkein salainen) ja heidän ei annettu ratsastaa koulun hevosia vaan ainoastaan omiaan.

